

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/72/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717200406
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7717200406.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudkýň Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Jany Dudíkovej v spore žalobkyne A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XX, zastúpenej E. E. F. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XX, proti žalovanej G. H., nar. XX.X.XXXX, bytom I., J. XXX, zastúpenej JUDr. Michalom Barnovským, advokátom, Stará Ľubovňa, Nám. gen. Štefánika 532/7, o zaplatenie 2.000,00 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 6C/44/2017-255 zo 6.10.2022 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti, v ktorej žalovaná bola zaviazaná zaplatiť žalobkyni istinu 1.600,00 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 1.7.2015 do zaplatenia, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej napadnutej vyhovujúcej časti m e n í rozsudok a žalobu o zaplatenie 150,00 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 1.7.2015 do zaplatenia z a m i e t a.

Žalobkyni priznáva voči neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 60%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom 6C/44/2017-124 z 29.11.2018 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalobkyni.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala zaplatenia sumy 2.000,00 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 1.7.2015 do zaplatenia tvrdiac, že na podklade zmluvy o pôžičke dlžníčke dňa 12.2.2015 poskytla v hotovosti sumu 1.600,00 eur, ktorú sa táto zaviazala vrátiť spolu s úrokmi vo výške 400,00 eur a to v lehote do 30.6.2015, čo však nesplnila. Uviedol, že v skrátanom konaní dňa 24.2.2017 vydal platobný rozkaz, proti ktorému v zákonnej lehote podala žalovaná odpor namietajúc, že medzi stranami nikdy nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke a z jej strany išlo o omyl vo vôli, pričom k odovzdaniu peňazí reálne ani nedošlo. Podrobne reprodukoval obsah podaní a vyjadrení sporových strán ako aj obsah výpovede svedka E. C.. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 12.2.2015 mu vyplynulo, že sa ňou žalobkyňa ako veriteľ zaviazala požičať žalovanej - dlžníčke sumu 1.600,00 eur, že pôžička v zmysle čl. II bod 1 mala byť poskytnutá v hotovosti pri podpise zmluvy, že pôžička mala byť vrátená v lehote do 30.6.2015 v navýšenej sume 2.000,00 eur a že podľa čl. III. dlžníčka prehlásila, že jej boli odovzdané peňažné prostriedky vo výške 1.600,00 eur v hotovosti pri podpise zmluvy. Z osvedčenia o dedičstve Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 21D/896/2014 zo dňa 18.12.2014 mu vyplynulo, že žalovaná nadobudla po smrti manžela osobné motorové vozidlo, peniaze na účte v D. I. vo výške 3.645,87 eur, ako aj podiely k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. J., keď pohľadávka Poštovej banky z titulu zmluvy o úvere ku dňu smrti poručiťela predstavovala 1.794,35 eur. Uviedol, že

splnomocnená zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní dňa 2.7.2018 požiadala o zmenu žaloby a to tak, aby žalovaná bola zaviazaná zaplatiť žalobkyni sumu 1.750,00 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne od 1.7.2015 do zaplatenia, avšak v zmysle § 140 ods.1 CSP tento návrh neposudzoval ako zmenu žaloby. Zamietol tiež návrh žalovanej na výsluch svedkov G. C., G. K., A. H. L. a E. M., keďže ich výsluchmi chcela žalovaná objasniť spôsoby hospodárenia Poľnohospodárskeho družstva Pinkovce, čo nesúviselo s predmetom konania. Zamietol aj návrh žalovanej na výsluch svedka H. H. a opakovane zamietol aj návrh žalobkyne na výsluch svedkyne E. E. C. a to s poukazom na ust. 199 ods.1 CSP, keďže táto ako splnomocnená zástupkyňa žalobkyne bola prítomná v pojednávacej sieni pri prednesoch strán sporu a pri vykonávaní dôkazov. Právne vec posúdil podľa § 488, § 489 a § 657 Občianskeho zákonníka a zdôraznil, že pri zmluve o pôžičke ako neformálnej ale reálnej zmluve sa bezpodmienečne vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dospel k záveru, že žalobkyňa ako veriteľ neunesla dôkazné bremeno v tom smere, aby nad všetky pochybnosti preukázala, že dňa 12.2.2015 odovzdala žalovanej predmet pôžičky, teda sumu 1.600 €. V prospech zamietnutia žaloby nasvedčovala aj tá skutočnosť, že osvedčením o dedičstve zo dňa 18.12.2014 bola nepriamo preukázaná solventnosť žalovanej pred inkriminovaným obdobím poskytnutia pôžičky. Za hlavný dôvod zamietnutia žaloby však označil neunesenie dôkazného bremena, keďže v prospech žalobkyne nemohol svedčiť len samotný obsah zmluvy o pôžičke a jej text, v zmysle ktorého peňažné prostriedky boli odovzdané v hotovosti pri podpise zmluvy. Svedok E. C. uviedol len to, že peňažné prostriedky spolu so zmluvou o pôžičke odniesla žalovanej žalobkyňa a jej splnomocnená zástupkyňa, teda jeho dcéry, avšak svedok pri odovzdaní finančných prostriedkov nebol. Pri tomto akte boli prítomné len sporové strany a sestra žalobkyne E. E. C.. Jej výsluch ako svedka musel zamietnuť s ohľadom na ust. § 199 ods.1 CSP pre jej prítomnosť ako zástupkyne žalobkyne v pojednávacej sieni pri prednesoch účastníkov a pri vykonávaní dôkazov. Žalobkyňa ani nepreukázala svoju finančnú solventnosť a nedisponovala výpisom z bankového účtu na predmetnú sumu. Pre neunesenie dôkazného bremena v smere samotnej existencie finančných prostriedkov a ich odovzdania, žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 a § 262 CSP a úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa, navrhla ho zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie použijúc pritom odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm.a/, b/, d/ až h/ CSP. Vytkla konajúcemu súdu, že napriek existencii § 181 ods.2 CSP počas konania neuviedol predbežné právne posúdenie veci a hoci na začiatku pojednávania konštatoval, že je nesporné, že došlo k odovzdaniu peňažných prostriedkov v hotovosti pri podpise zmluvy, neskôr vo veci rozhodol v rozpore s týmto názorom. Pre takýto postup mu postačoval len fakt, že žalovaná v decembri nadobudla majetok po manželovi v celkovej výške 3.645,87 eur, pričom len výška dlhov predstavovala sumu 2.244,35 eur. Aj keď na pojednávaní 29.11.2019 sudkyňa skonštatovala, že nepreukázala reálne odovzdanie peňažných prostriedkov, i tak však nezmenila sporné a nesporné skutočnosti a ani právne posúdenie, a tak jej nebolo umožnené predkladať doklady o solventnosti a o disponovaní s finančnými prostriedkami. Boli tak porušené jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a ani listinné dôkazy neboli oboznamované v súlade s procesnou úpravou. Upozornila, že v priebehu konania žiadala o zmenu žaloby, avšak o tomto procesnom návrhu súd riadne nerozhodol a pokiaľ z obsahu návrhu súdu vyplynulo, že ide o inú dispozíciu s návrhom ako napr. o späťvzatie žaloby, mal na túto skutočnosť v zmysle súdnej praxe ju dotazovať a podľa toho ďalej postupovať a rozhodnúť. Namietala tiež, že súd nevykonal navrhovaný dôkaz výsluchom svedkyne E. E. C., ktorá ako jediná bola prítomná pri odovzdávaní pôžičky žalovanej. S poukazom na rozhodovaciaj prax Najvyššieho súdu SR mala za to, že jej splnomocnená zástupkyňa mohla byť v konaní vypočutá ako svedok, keď podľa zaužívanej súdnej praxe je prípustný ako dôkaz aj výsluch advokátov a takýto postup nevylučuje ani Civilný sporový poriadok. Práve výsluchom tejto svedkyne mohla jednoznačne preukázať odovzdanie peňažných prostriedkov žalovanej a nevykonaním navrhovaného dôkazu sa dostala do nevýhodnejšej pozície ako žalovaná a bola porušená zásada na spravodlivé súdne konanie.

4. Krajský súd v Košiciach, rozhodujúci o odvolaní žalobkyne uznesením 2Co/144/2019-163 z 30.12.2019 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie z 29.11.2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vytkol konajúcemu prvoinštančnému súdu, že nereagoval adekvátne na vôľu žalobkyne ďalej nepokračovať v spore o zaplatenie pôvodne uplatnenej istiny 250,00 eur s príslušenstvom, ako i to, že pri posudzovaní nároku na vrátenie pôžičky dôkazné bremeno bez dostatočných dôvodov celkom jednostranne presunul na žalobkyňu a otázku jeho unesenia vyriešil predčasne v neprospech veriteľky. Vyjadril názor, že navrhnutý výsluch svedkyne E. E. C., hoci aj zastupujúcej v konaní žalobkyňu, nemožno z hľadiska princípov elementárnej spravodlivosti nepripustiť, keďže táto ako jediná osoba mimo

strán sporu mala byť prítomná pri odovzdávaní peňazí, pričom vierohodnosť jej výpovede musí byť posudzovaná vo svetle ostatných dôkazov.

5. Súd prvej inštancie v ďalšom rozsudku 6C/44/2017-255 zo 6.10.2022 (t.j. v teraz preskúvanom rozhodnutí) konanie v časti 250,00 eur s príslušenstvom zastavil a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 1.750,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 1.7.2015 do zaplatenia a to v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal aj nárok na náhradu trov konania v rozsahu 75% proti žalovanej.

6. Zrekapituloval doterajší priebeh konania a citoval podrobne vybrané časti z vyjadrení žalobkyne, jej zástupkyne a tiež žalovanej a jej zástupcu prednesené na pojednávaniach 2.7.2018, 29.11.2018, 2.11.2021 a 6.10.2022 a tiež podstatné časti výpovedí svedkov E. C., H. H. a G. C.. Zo zmluvy o pôžičke zo dňa 12.2.2015 zistil, že žalobkyňa ako veriteľ požičala dlžníkovi – žalovanej sumu 1.600,00 eur, keď pôžička v zmysle čl. II. bodu 1. bola poskytnutá dlžníkovi v hotovosti pri podpise zmluvy a strany sa tiež dohodli, že dlžník zaplatí veriteľovi za poskytnutie pôžičky odmenu vo výške 400,00 eur a požičaná suma mala byť vrátená jednorazovo do 30.6.2015. Popísal ďalej zistenia vyplývajúce z výpisu z účtu Poľnohospodárskeho družstva Pinkovce a tiež z čestných vyhlásení G. C., H. N. a H. H.. Uviedol, že na pojednávaní 2.7.2018 žalobkyňa v časti vzala žalobu späť a preto konanie v časti o zaplatenie 250,00 eur s príslušenstvom zastavil. Citoval § 39, § 488, § 489 a § 657 Občianskeho zákonníka a tiež čl. 8, § 185 ods. 1, § 191 ods. 1 a § 391 ods. 2 CSP. Charakterizoval vo všeobecnosti podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke a to aj s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky. Mal za to, že žalobkyňa ako veriteľ uniesla dôkazné bremeno a preukázala, že dňa 12.2.2015 odovzdala žalovanej ako dlžníkovi predmet pôžičky, teda sumu 1.600,00 eur. Základným predpokladom uzavretia zmluvy o pôžičke je odovzdanie jej predmetu a v prospech unesenia dôkazného bremena žalobkyňou nesvedčí len samotný obsah čl. III. zmluvy o pôžičke, v zmysle ktorého dlžník prehlásil, že mu boli odovzdané peňažné prostriedky vo výške 1.600,00 eur v hotovosti pri podpise zmluvy, ale táto skutočnosť bola preukázaná aj výpoveďou svedkyne E. E. F. C.. Táto presne opísala priebeh uzatvorenia zmluvy o pôžičke i odovzdanie peňazí a aj keď neskôr bola splnomocnenou zástupkyňou žalobkyne, považoval jej výpoveď za vierohodnú a podporenú aj svedeckými výpoveďami E. C. a G. C., keď navyše solventnosť žalobkyne bola tiež preukázaná. Zaoberal sa aj situáciou žalovanej a obsahom čestných prehlásení H. N. a H. H., avšak ani tieto skutočnosti nevyvrátili možné uzavretie zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu. Upozornil, že zmluva o pôžičke zo dňa 12.2.2015 uzavretá medzi veriteľom – žalovanou a dlžníkom Poľnohospodárskym družstvom Pinkovce nebola predmetom konania. K uplatneným zmluvným úrokom uviedol, že prejednávanú vec nemožno porovnávať s odplatami platenými spotrebiteľmi vo vzťahoch s nebankovými subjektami alebo bankou a preto žalobkyňou uplatnený nárok titulom úrokov vo výške 150,00 eur (čo predstavuje 24,8%) považoval za dôvodný a súladný s dobrými mravmi. Keďže sa žalovaná dostala so zaplatením do omeškania, zaviazal ju aj na zaplatenie úrokov z omeškania v zmysle Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a úroky z omeškania priznal od 1.7.2015 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, 2 CSP a žalobkyni, ktorá bola úspešná v časti 87,50% priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 75% proti žalovanej.

7. Rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania napadla včas podaným odvolaním žalobkyňa, navrhla ho zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie alebo ho zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť a to s použitím odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Vytkla konajúcemu súdu, že sa odmietol zaoberať zmluvou o pôžičke uzatvorenou medzi ňou a Poľnohospodárskym družstvom Pinkovce a žiadne dôkazy v tomto smere nevykonala. Trvala na tom, že žiadne peniaze od žalobkyne neprevzala, nakoľko sa nejednalo o žiadnu pôžičku a dokument podpísala v dobrej viere s tým, že ide o doklady do účtovníctva za účelom vysporiadania finančných prostriedkov medzi žalobkyňou a družstvom Pinkovce. Táto skutočnosť je zrejmá z existencie dvoch zmlúv o pôžičke, datovaných rovnakého dňa, ktorých účastníčkou bola ona. Nedáva absolútne žiaden ekonomický zmysel, aby si nejaká osoba v jeden deň požičala sumu 1.600,00 eur a zároveň túto za identických podmienok v ten istý deň požičala tretej osobe. Vychádzajúc aj z nálezů Ústavného súdu SR zo dňa 12.6.2008 sp.zn. I.ÚS 114/2008 mala za to, že navrhnuté dôkazy mal súd prvej inštancie vykonať a to vrátane výsluchov svedkov G. K., A. H. L. a E. M. a vytvorením jednostranných záverov v jej neprospech došlo aj k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa nej nesprávne vyhodnotil, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke i k odovzdaniu peňazí, keď z jej strany išlo o omyl vo vóli. Je to zrejmé i z dojednaného vysokého úroku vo výške viac ako 51% ročne, ktorý by akceptovala iba osoba vo veľmi nepriaznivej, ba až tiesnivej ekonomickej situácii. Zotrvávala na tom, že

žalobkyňa ako veriteľ neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala odovzdanie sumy 1.600,00 eur a na podporu svojho názoru poukázala na vybrané rozhodnutia všeobecných súdov, ako aj Ústavného súdu SR. Upozornila tiež, že svedkyňa E. E. F. C. v spore vypovedala za tej procesnej situácie, kedy bola i zástupkyňou žalobkyne vo vzťahu k inkompabilite jej postavenia. Poukázala i na uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 58/2017 z 19.1.2017 aj na súdnu prax. Spochybnila tiež, aby žalobkyňa mala dostatočné finančné prostriedky na poskytnutie pôžičky vo výške 1.600,00 eur, keďže v konaní nebola schopná predložiť akýkoľvek výpis z účtu, nasvedčujúci disponovaniu danou sumou v deň údajného poskytnutia pôžičky. Na druhej strane ona v konaní preukázala svoju solventnosť i to, že jej syn H. H. ku dňu 30.6.2015 mal na bankovom účte zostatok vo výške 52.143,60 eur. Uviedla tiež, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil zmluvný úrok v danej veci ako súladný s dobrými mravmi, keď tento podľa zmluvy dosahoval výšku 51,59% a bol zjavne neprimeraný, k čomu citovala aj z odbornej literatúry a z vybraných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej a Českej republiky. V zmluve nebol uvedený úrok 150,00 eur, nakoniec priznaný rozsudkom žalobkyne, ale úrok vo výške 400,00 eur, zjavne odporujúci dobrým mravom, keď dohodu o úrokoch súd prvej inštancie nemohol deliť a ani moderovať.

8. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhla napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť. Mala za to, že zmluva o pôžičke uzavretá medzi žalovanou a Poľnohospodárskym družstvom Pinkovce nebola predmetom konania a pre konanie nemala žiaden význam. Nevedela sa k nej vyjadriť, keďže nebola zmluvnou stranou a nebol jej známy ani dôvod jej uzavretia. Ku zmluve, na podklade ktorej si uplatňovala nárok uviedla, že túto žalovaná podpísala po oboznámení sa s jej obsahom, čo vyplynulo z výsluchu svedkyne E. E. F. C.. Tvrdenie žalovanej, podľa ktorej na základe oboch zmlúv jej mali byť vrátené financie z poľnohospodárskeho družstva označila za nelogické, keď nie je zjavné, akým spôsobom by uzavretie zmluvy so žalovanou mohlo svedčiť v jej prospech a smerovať k nadobudnutiu nejakých peňazí z družstva. O nesolventnosti žalovanej v danej dobe svedčí i to, že nebola schopná vysvetliť, z čoho žila po auguste 2014, kedy dlhodobo nepoberala mzdu a aj predtým opakovane žiadala o vyplácanie preddavkov, mala poskytnutú pôžičku a nemala žiadne úspory. Odovzdanie peňazí na podklade riadne uzavretej zmluvy je zjavné z jej textu i z výpovede svedkyne E. E. F. C., ktorá podrobne popísala celý kontraktálny proces a žalovaná žiadnym spôsobom nepredostrela logické vysvetlenie, prečo by zmluvu o pôžičke podpísala a potvrdila prevzatie peňazí, ak sa tak nestalo.

9. Žalobkyňa v odvolacej replike z 24.2.2023 trvala na tom, že žiadne peniaze od žalobkyne neprevzala, keďže sa nejednalo o žiadnu pôžičku a v podrobnostiach zotrvala na už prezentovaných odvolacích dôvodoch.

10. Žalobkyňa v odvolacej duplike z 2.4.2023 taktiež zotrvala na dôvodoch opodstatňujúcich podľa nej úspech žaloby.

11. Žalovaná v odvolaní nespochybnila výrok rozsudku o zastavení konania v časti o zaplatenie 250,00 eur s prísl. a tento výrok preto nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd spor prejednal na základe podaného odvolania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Po konštatovaní, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou preskúmal napadnuté výroky rozsudku ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je čiastočne dôvodné, a preto potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie iba v napadnutej vyhovujúcej časti o zaplatenie 1.600,00 s prísl. a pri zvyšku žaloby o zaplatenie 150,00 eur s prísl. rozsudok zmenil a žalobu zamietol. Odvolací súd pritom vychádzal z predpokladu, že skutkový stav, na ktorom bolo založené preskúmané rozhodnutie a ktorý ustálil prvoinštančný súd nie je potrebné modifikovať.

13. Odvolací dôvod podľa § § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený v prípade ak dôjde k vadám konania alebo aj vadám rozhodnutia v dôsledku ktorých súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou

rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl.46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl.48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

14. Pod odňatím práva na spravodlivý proces treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Civilným sporovým poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k zásahu do práva na spravodlivý proces, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, t.j. vadami konania podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP sú iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia ,s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP.

16. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e/ CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy účastníkmi konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom . Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

17. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne vyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1,2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192,193 a 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

18. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

19. Berúc do úvahy všetky uplatnené odvolacie dôvody má odvolací súd za to, že tieto sú opodstatnené len vo vzťahu k časti nároku, v ktorej sa žalobkyňa domáhala zaplata sumy 150,00 eur s prísl. Vo zvyšku je rozhodnutie správne, výstižné a priliehavo odôvodnené, vychádzajúce z adekvátne zisteného skutkového stavu a založené na správnom právnom posúdení veci.

20. Žalovaná vytkla prvoinštančnému súdu okrem iného skutočnosť, že sa odmietol zaoberať zmluvou o pôžičke uzavretou medzi ňou a Poľnohospodárskym družstvom Pinkovce a že nevypočul svedkov G. K., A. H. L. a E. M.. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom vyjadreným súdom prvej inštancie, že zmluva, ktorá mala byť uzavretá medzi žalovanou (ako veriteľom) a Poľnohospodárskym družstvom Pinkovce (ako dlžníkom) z 12.2.2015 nebola predmetom konania a v kontexte posudzovanej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu a dôkaznej situácie jej sa týkajúcej nebola pre prejednávajúcu vec podstatná. Svedkov G. K., A. H. L. a E. M. žalovaná navrhla vypočuť vo vzťahu k tomu, ako sa nosili peniaze z tržby poľnohospodárskeho družstva do banky a aké boli „postupy pri prijímaní a vydávaní peňazí za komodity“ (viď podanie žalovanej z 29.5.2018 na č.l. 78 až 81 súdneho spisu). Súd prvej inštancie ešte na pojednávaní konanom 2.7.2018 (zápisnica o pojednávaní na č.l. 85-100 súdneho spisu) uznesením zamietol návrh žalovanej na výsluch svedkov G. C., G. K., A. H. L. a E. M. a na pojednávaní konanom 6.10.2022 (zápisnica o pojednávaní na č.l. 239-253 súdneho spisu) už zástupcovia strán sporu nemali ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. Nakoľko v zmysle zaužívanej súdnej praxe súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy, za predpokladu už dostatočne ustáleného skutkového stavu, mal odvolací súd za to, že nevypočutím vyššie uvedených svedkov s prihliadnutím na okolnosti, ku ktorým títo mali byť vypočutí, nedošlo k zásahu do práv žalovanej na spravodlivý súdny proces.

21. Podľa § 387 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Odvolací súd sa plne stotožňuje s výstižným odôvodnením napadnutého rozhodnutia v časti, týkajúcej sa priznanej istiny 1.600,00 eur s prísl., na ktoré odkazuje a dopĺňa nasledovné:

23. Nie je sporné, že žalobkyňa sa domáhala od žalovanej (okrem iného) zaplata sumy 1.600,00 eur, ktorú jej poskytla na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 12.2.2015. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní uniesla dôkazné bremeno a preukázala, že žalovanej dňa 12.2.2015 pri podpise zmluvy odovzdala sumu 1.600,00 eur, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd.

24. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

25. Zmluva o pôžičke je tradične považovaná - ako z toho správne vychádzal súd prvej inštancie - za zmluvu reálnu, teda že ku zmluve o pôžičke nedochádza len na základe dohody strán, ale aj skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi.

26. V sporovom konaní, pre ktoré platí zásada dispozičná a prejednacía, je zásadne vecou účastníkov konania tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení, pretože v sporovom konaní stoja strany proti sebe a majú opačný záujem na výsledku konania, povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť zaťažuje každú zo sporových strán v úplne inom smere. Každá zo sporových strán musí v závislosti na hypotéze právnej normy tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy, na základe ktorých bude môcť súd rozhodnúť v ich prospech (bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno). Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie prípadné nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, avšak hodnotenie vykonaných dôkazov súdom smerovalo k záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon tu vymedzuje tzv. dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, keďže je určované výsledkom vykonaného dokazovania. Procesný zmysel dôkazného bremena vyniká predovšetkým v takej dôkaznej situácii, keď aktívni účastníci bezozbytku splnili svoju povinnosť tvrdenia, aj povinnosť dôkaznú. Jeho pravým cieľom je umožniť súdu vydať rozhodnutie aj v tých prípadoch, kedy určitá skutočnosť, v spore podstatná, nebola (v zmysle, že spravídla ani byť nemohla) dokázaná, teda v prípadoch, kedy výsledok hodnotenia dôkazov neumožňuje súdu prijať ani záver o pravdivosti tejto skutočnosti, ale ani záver o tom, že by bola nepravdivá. Aj v týchto prípadoch (tzv. dôkaznej núdze) musí súd rozhodnúť v neprospech toho účastníka, v ktorého záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť.

27. Z hypotézy hmotnoprávnej normy uvedenej v ust. § 657 Občianskeho zákonníka, ktorá vymedzuje obsah povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti veriteľa vyplýva, že v spore o vrátenie požičaných peňazí má žalobca ako veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdal a že dlžník požičané peniaze riadne a včas nevrátil. Z tohto bremena tvrdenia potom pre veriteľa (žalobcu) vyplýva dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva o pôžičke bola uzavretá a že na základe nej odovzdal žalovanému finančné prostriedky. Ak neunesie veriteľ (žalobca) bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno v tomto smere, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech a súd sa už nemusí ďalej zaoberať pravdivosťou tvrdení, ktoré sú súčasťou procesnej obrany žalovaného dlžníka a za týmto účelom vykonávať dokazovanie.

28. Podľa textu zmluvy o pôžičke (str. 4 súdneho spisu) sa žalobkyňa (v čl. II. bode 1.) zaviazala požičať žalovanej (ako dlžníkovi) sumu 1.600,00 eur a v zmysle čl. III. žalovaná prehlásila, že jej boli odovzdané peňažné prostriedky vo výške 1.600,00 eur v hotovosti pri podpise zmluvy. Podľa celkom jednoznačného textu zmluvy podpísanej žalovanou jej peňažné prostriedky boli odovzdané teda pri podpise zmluvy v hotovosti. Účastníkom občianskoprávných zmluvných vzťahov by pritom malo byť umožnené spoľahnúť sa na to, že celkom zrejmy obsah ich zmluvných dojednaní nemôže byť vyvrátený len na základe jednoduchého potretia zo strany účastníka, ktorý nechce niesť následky porušenia povinnosti zo zmluvného vzťahu (napr. nechce byť už nositeľom povinností založených zmluvným vzťahom). Opačný výklad by podľa názoru odvolacieho súdu mohol viesť k závažnému narušeniu princípu istoty vo vzťahoch veriteľov a dlžníkov, keď nároky veriteľov, hoci aj vychádzajúce zo zmlúv, by mohli byť jednoduchým negovaním popierané.

29. Pri podpise zmluvy dňa 12.2.2015 okrem strán sporu bola prítomná i E. E. F. C., sestra žalobkyne, ktorá podrobne popísala okolnosti aj priebeh prípravy textu zmluvy o pôžičke i reálne odovzdanie peňazí. Vierohodnosťou jej výpovede sa súd prvej inštancie príliehavo zaoberal v bode 46. preskúmaného rozsudku a túto výpoveď zaradil do logického dôkazného reťazca, vo väzbe na text zmluvy i svedecké výpovede E. C. a G. C.. Na druhej strane žalovaná nedokázala vierohodne vysvetliť, prečo by podpisom deklarovala skutočné odovzdanie peňažných prostriedkov vo výške 1.600,00 eur, ak by nedošlo k reálnemu plneniu a aký bol prípadný iný účel vyhotovenia fingovanej – fiktívnej zmluvy. Ani jej postupne menený prístup v priebehu konania neprispel ku zásadnému spochybneniu dôkaznej situácie naklonenej v prospech žalujúcej strany. Samotná žalovaná popierala vôľu uzavrieť so žalobkyňou zmluvu o pôžičke, poukazovala na existenciu ďalšej zmluvy o pôžičke z toho istého dňa, ktorú mala uzavrieť ona, ako veriteľka s Poľnohospodárskym družstvom Pinkovce a vyslovila názor, že nie je zrejmé, za akým účelom by „tieto isté finančné prostriedky toho istého dňa“ ďalej požičala družstvu, pričom na pojednávaní konanom 2.7.2018 tiež uviedla, že k podpisu zmluvy strán sporu datovanej 12.2.2015 ani nedošlo „v uvedený deň, ktorý je uvedený na zmluve o pôžičke“. Vo výsledku tak žalovaná neposkytla vierohodné, uveriteľné a logické vysvetlenie, z akého dôvodu by podpísala zmluvu o pôžičke dňa 12.2.2015, deklarujúcu bez akýchkoľvek rozumných pochybností, že pri podpise zmluvy jej boli finančné prostriedky vo výške 1.600,00 eur v hotovosti odovzdané.

30. Možno teda zhrnúť, v súlade so záverom súdu prvej inštancie, že podpísanie zmluvy o pôžičke zo strany žalovanej svedčí pre záver, že predmet pôžičky od žalobkyne prevzala. Pokiaľ by predmet pôžičky od žalobkyne nedostala, bolo by celkom nelogické, aby podpísala zmluvu obsahujúcu jej prehlásenie o prevzatí peňazí. Strany sporu zmluvu o pôžičke uzavreli v rámci zmluvnej voľnosti, kedy im text zmluvných dojednaní musel byť v dobe podpisu zmluvy známy. Za daného skutkového stavu veci, podopretého výpoveďami svedkov, odporuje pravidlám logického myslenia uveriť bez ďalšieho obrane žalovanej, že predmet pôžičky od žalobkyne neprevzala, resp. urobiť záver, že zmluva o pôžičke podpísaná stranami zmluvy nie je dostatočným dôkazom pre preukázanie opaku. Ako už bolo uvedené, účastníci občianskoprávných zmluvných vzťahov musia mať možnosť spoľahnúť sa na to, že celkom zrejmy obsah ich dohôd nemôže byť spochybnovaný iba na základe jeho jednoduchého popretia zo strany účastníka vzťahu, ktorý nechce niesť následky porušenia svojich povinností.

31. Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti, v ktorej žalovaná bola zaviazaná zaplatiť žalobkyni istinu 1.600,00 eur.

32. Žalovaná v odvolaní na druhej strane opodstatnene namietala priznanie zmluvných úrokov z omeškania v prospech žalobkyne, argumentujúc ich nesúlados s dobrými mravmi.

33. Podľa zmluvy o pôžičke z 12.2.2015 sa strany dohodli, že pri požičanej istine 1.600,00 eur do júna 2015 tieto prostriedky žalovaná vráti spolu so sumou 400,00 eur, čo predstavuje zmluvný úrok vo výške cca 51 % ročne.

34. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

35. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

36. Úroky dohodnuté pri poskytovaní peňažnej pôžičky predstavujú odmenu za užívanie požičanej istiny. Dohodnuté úroky je potrebné odlišovať od úrokov z omeškania, na ktoré má veriteľ zo zákona právo, ak sa dlžník dostal s peňažným plnením do omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy výslovne nestanovia, do akej výšky je možné pri peňažnej pôžičke dojednať úroky, z tejto skutočnosti však nemožno vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len od dohody účastníkov zmluvy o pôžičke, nakoľko i tu platí ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností, vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov, nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

37. Dobrými mravmi v občianskoprávných vzťahoch sa v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúc podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem.

38. Je nepochybné, že neprimerane vysoké úroky, dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlom správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Požiadavka na neprimerané zmluvné úroky môže za istých okolností v sebe obsahovať i skutkovú podstatu trestného činu úžery, kedy dohoda o neprimeraných úrokoch je neplatná pre rozpor so zákonom, alebo v iných prípadoch pre rozpor s dobrými mravmi.

39. Podľa ustálenej súdnej judikatúry, ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, patrí k právnym normám s relatívne neurčitou (abstraktnou) hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám vymedzil hypotézu právnej normy zo širokého, dopredu neobmedzeného okruhu okolností. Pri posudzovaní, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade, či v rozpore s dobrými mravmi, zákon výslovne neurčuje, z akých hľadísk má súd vychádzať, preto závisí v každom prípade na úvahe súdu. Rozhodnutie o tom či sú splnené podmienky pre použitie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo § 39 Občianskeho zákonníka, je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti.

40. Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.

41. V prejednávanej veci je evidentné, že úroková miera dohodnutá stranami sporu v zmluve zjavne prevyšovala obvyklú úrokovú mieru a odporovala dobrým mravom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Na túto situáciu reagovala i žalobkyňa čiastočným späťvzatím žaloby, požadujúc nad rámec požičanej istiny už len sumu 150,00 eur. Dohodu o výške úrokov možno oddeliť od samotnej zmluvy, avšak jej

obsah inak tvorí nedeliteľný celok a je nutné ju považovať za neplatnú, keď výšku zmluvných úrokov nemôže moderovať ani súd. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd po právnom posúdení veci zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu o zaplatenie 150,00 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 1.7.2015 do zaplatenia zamietol.

42. Keďže žalovaná sa dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, má žalobkyňa nárok popri plnení i na úroky z omeškania vo výške zodpovedajúcej platnej právnej úprave (§ 517 Občianskeho zákonníka), kvôli čomu v tejto časti (berúc do úvahy istinu 1.600,00 eur) rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený ako vecne správny.

43. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

44. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

45. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

46. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

47. Ak má strana úspech v spore len čiastočný, potom sa náhrada trov pomerne rozdelí. Aby čiastočný úspech bol spôsobilý založiť nárok na čiastočnú náhradu trov konania, musí po porovnaní procesnej úspešnosti oboch sporových strán zostať ešte suma opodstatňujúca záver o prevažujúcom úspechu jednej zo strán. Keďže žalobkyňa pôvodne žiadala priznať sumu 2.000,00 eur s prísl. a vo výsledku jej bola priznaná suma 1.600,00 eur s prísl., po porovnaní úspechu oboch sporových strán má žalobkyňa nárok na náhradu prvoinštančných i odvolacích trov v rozsahu 60 % (80 % úspechu žalobkyne – 20 % úspechu žalovanej).

48. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).